

U OVOM BROJU:**SEDAM PUTA
OKO JERIHONA***Vlado Pšenko***ISUS NAVIN***David Adenly***AMIN***T. Austin***GOSTOPRIMSTVO***E. Šefer***DA LI SI SVESTAN
KOLIKO VREDIŠ?***Derek Prince***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA*****Uredništvo:** Jan Vareca, Marina
Bako, Branko Milišašević, Vlatko****Dir,** Jelena Janjić. **Saradnici:****Janko Bako, Marika Eterović****Mansel. Tekstove priložili:****Branislava Davidović.*www.siont.net

"Kao što su oči slugama uprte u ruku gospodara njihovih, kao oči sluškinjine u ruku gospođe njene, tako su oči naše u Gospoda Boga našeg, dok se smiluje na nas." (Ps. 123:2 RDK)

Ovaj stih opisuje potpuno očekivanje i zavisnost od Boga, kao što neki sluga u potpunosti zavisi od volje svoga Gospodara. Stvarnu veličinu našeg Boga, koga ispovedamo, mi drugima pokazujemo kroz veličinu, tj. čvrstoću našeg pouzdanja u Njega u raznim životnim situacijama.

Dragi naši čitaoci,

Bog ima unapred smišljen plan za svaku situaciju u našem životu. Možda ste u stanju da razmišljate o načinima na koje bi Bog mogao rešiti vašu krizu, vaš problem, ali Reč Božja nam govori da ljudski um ne može ni zamisliti Božje puteve, tj. Njegove načine: "Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli." (Isa. 55:8-9 RDK).

Bog nam uglavnom nikada neće reći koji je Njegov plan. Neće nam dati ni nagoveštaj kako će rešiti našu krizu. Nama jedino preostaje da verujemo u Njegova obećanja, u Njegovo veličanstvo, i da očekujemo da On učini "čuda" za nas.

Dakle, naš Gospod ima pripremljen put i ima apsolutnu silu i moć da izvrši svoj plan sa nama. Verovatno, bi On voleo ukloniti zastor i pokazati nam svoje "visoke puteve", ali On to neće učiniti, jer želi da "hodamo u veri" (vidi 2. Kor. 5:7; Gal. 3:11).

Vera je pouzdanje u Onoga koji se ne može videti. Mi nikada nećemo iskusiti mir u našim teškim životnim iskušenjima sve dok upotpunosti ne verujemo da On stoji spreman učiniti i ono nezamislivo za nas, ono nemoguće.

Dakle, pouzdajte se hrabro u svoga Boga, i neka drugi vide, gledajući vaš život koliko je On zaista velik.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

SEDAM PUTA OKO JERIHONA

Vlado Pšenko

Zapanjuje me biblijski zapis o osvajanju Jerihona! Biblija nam opisuje čudnovati način na koji su pale zidine grada. Nakon što su prešli reku Jordan, Izraelci su - pod vodstvom Isusa Navina (ili Jošue) - pošli u osvajanje Obećane zemlje. Jerihon je bio prva veća prepreka na njihovom putu u unutrašnjost. Isus Navin je najpre imao susret sa anđelom Božjim. Zatim je od Boga primio zapovest o načinu na koji će osvojiti ovaj dobro utvrđeni grad. U takvoj situaciji, očekivao bih da anđeo ukaže Isusu Navinu na sve slabe tačke neprijatelja. Možda da se kao anđeo pojavi i pred vojskom, kako bi joj podigao moral da svom silinom krene na Jerihon. Ili da predloži neku strategiju, na nivou najvećih i najmudrijih vojskovođa ovoga sveta.

No, Isus Navin je od Gospoda primio neočekivanu zapovest. U šestom poglavlju knjige Isusa Navina nailazimo na Božja uputstva za osvajanje grada:

"Zato obidite oko grada svi vojnici, idući oko grada jedanput na dan; tako učinite šest dana. A sedam sveštenika neka nose sedam truba od rogova ovnujskih pred kovčegom; a sedmog dana obidite oko grada sedam puta, i sveštenici neka trube u trube. Pa kad otežući zatrube u rogove ovnujske, čim čujete glas od trube, neka poviče sav narod glasno; i zidovi će gradski popadati na svom mestu, a narod neka ulazi, svaki naprema se." (Is. Nav. 6:3-5 RDK)

Često sam umesto da se zapitam zašto je Gospod izdao takvu zapovest, te izabrao strategiju za koju - verujem - nijedan general ili vojskovođa ne bi imao razumevanja. Isus Navin je - budući da je imao susret sa anđelom - zasigurno bio uveren da sve to ima smisla. No, kako su se osećali njegovi vojnici?

Pokušao sam da se uživim u događaj i zamislim kako bih se ponašao da sam bio jedan od njih. Zasigurno bih prvi dan izdržao bez mrmljanja i negodovanja. Taj bih prvi dan učinio ono što je zapovedeno: obišao bih oko zidina Jerihona - te čekao daljnja uputstva.

Onda bi došao drugi dan obilaska oko grada. Zasigurno bih se tada počeo pitati: *"Čemu sve to? Kakva je ovo zapovest, koju nam Isus Navin*

nalaže? Umesto da napadnemo svim snagama, mi se šetamo oko grada!" Zamislite tek treći ili četvrti dan! Verujem da bih tada već glasno uzdisao: *"Zaista, ovo nema nikakvog smisla! Čemu ovo svakodnevno hodaње u krug? Umesto da mi zamaramo neprijatelja našim napadima, mi sami sebe umaramo svakodnevnom šetnjama oko Jerihona. Je li to zaista od Boga ili nešto nije u redu sa Isusom Navinom?"*

Međutim, sedmi dan, kada su trube zatrubile i čuli se bojni povici naroda, Biblija donosi vest: **"... popadaše zidovi na mestu svom; i narod uđe u grad, svaki naprema se; i uzeše grad"**. (Is. Nav. 6:20 RDK) Jerihon je bio osvojen! Poslušnost Isusa Navina i njegovih ratnika Božjoj zapovesti urodila je pobedom. No, osim na poslušnost Bogu, želim ovde na još nešto skrenuti pažnju.

Naime, možda je osvajanje Jerihona, koje se dogodilo pre više od tri hiljade godina, i za tebe čudesan događaj. No, jednom prilikom, dok sam razmišljao o Božjim putevima, taj je događaj postao za mene slika Božjeg delovanja, i Njegovog ohrabriranja na ustrajnost i pouzdanje. U poslanici Jevrejima stoji: **"Verom padoše jerihonski zidovi kad se sedam dana obilazilo oko njih."** (Jev. 11:30 EČ) Životna mi se svakodnevica vrlo često čini kao obilazak oko zidina nekog mog Jerihona, gde treba ustrajati i iskazati pouzdanje u Božje vodstvo. Ponekad se borim sa time da proživim još jedan dan. Treba obaviti jedan te isti posao, uveće se vratiti kući, odspavati i - sutra sve ispočetka.

Ponekad pomislim da to nema smisla. No, Bog poziva na pouzdanje, kako je to i zapisano u biblijskoj knjizi Izreka: **"Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se."** (Pri. 3:5 RDK) Bog kao da poručuje: *"Čekaj na mene! Ovo je tek tvoj prvi dan obilaska oko Jerihona! Sad ne razumeš. No, na kraju ćeš shvatiti smisao."* Biblijski prorok Jeremija takođe podseća: **"Dobar je Gospod onima koji ga čekaju, duši, koja ga traži. Dobro je mirno čekati spasenje Gospodnje."** (Plač 3:25-26 RDK) Bog želi uneti dublji smisao u naš život i reći nam da smo na važnom zadatku - u osvajanju nekog našeg "Jerihona". Stoga nas poziva na pouzdanje i čekanje - čak i onda kad ne naziremo rešenje.

No, nakon prvoga dana, treba proći i drugi pa treći... Drugi mi dan obilaska oko "Jerihona"

možda izgleda ovako: Ujutro doručkujem, uveče večeram i dan prolazi a da se nisam uspeo ni pogledati u ogledalo. Umesto da mi se neke velike stvari počnu događati, da mi sve ide od ruke, ja jednostavno osećam da još jedan dan hodam u krugu, a da ne znam pravi smisao životne trke. Molim se Gospodu u takvim trenucima da stavi pred mene neki veliki cilj, za koji bih se mogao boriti. No, Gospod kao da kaže: *"Drago dete, ako sam te ostavio bez velike i jasne vizije, to onda samo znači da te želim videti kako u miru i tišini obavljaš svoje svakodnevne zadatke."* Posle toga, sviće novo jutro - treći je dan obilaska oko Jerihona. On može izgledati ovako: Umoran sam. Čujem da mi je dragi prijatelj u bolnici. U porodici je nastala svađa. Još se neki problemi javljaju. Kako izdržati? Otvaram Bibliju i u Knjizi Otkrivenja, kao da nailazim na još jedno uputstvo: **"Budi veran do smrti pa ću ti dati venac života."** (Otk. 2:10 EČ) Gospod i dalje poziva na pouzdanje i vernost. *"Moraš nastaviti dalje te do kraja izdržati, uprkos okolnostima."*

Zatim dolazi četvrti dan. Nastavljam se moliti Bogu i nadati. Na poslu mi ide teško. Molim se za promenu životnih okolnosti. No, ništa se ne događa. Dok čitam Bibliju nailazim na još jedan Božji poticaj. U poslanici Hebrejima piše: **"Ne odbacujte, dakle, svoje pouzdanje, koje ima veliku nagradu."** (Jev. 10:35 EČ) Uzdišem u molitvi: *"Bože, tvoja mi je zapovest čudna! Pozivaš me na pouzdanje, a ja ne vidim nigde kraja sivoj svakodnevici!"*

Peti dan se ponovno osećam kao da se vrtim u krugu. No, Bog kroz svoju Reč poručuje: **"Jer još malo, vrlo malo, pa će doći onaj koji treba da dođe i neće odocneti. A pravednik moj živeće od vere..."** (Jev. 10:37-38)

Šesti dan uzdišem poput psalmiste: **"Duša moja čeka Gospoda većma nego straže jutarnje, koje straže jutrom..."** (Ps. 130:6 RDK)

Zatim dolazi onaj sedmi dan - kad se začuje truba i jerihonske zidine padaju. Doživim Božji dodir! Shvatim da sam u Božjoj ruci. Vidim uslišenje svojih molitvi. Božji zahvat u moje srce i okolnosti koje me okružuju. Pevam od radosti zajedno s psalmistom: **"Dugo čekah Gospoda, i saze se k meni, i ću viku moju."** (Ps. 40:1 RDK)

Dragi prijatelju! Želim te ohrabriti da nastaviš ići napred u svom pouzdanju u Boga. Znaj da ovaj

život nije puko hodaње u krug, kako to ponekad izgleda. Naprotiv, ako napreduješ u spoznaji Boga kao Stvoritelja i ličnog Spasitelja po Isusu Hristu, tada se ne vrtiš u krug. Ako se držiš Božje ruke i Njegovih uputstava iz Biblije, onda je tvoj život istinski hod sa Bogom i obilazak "Jerihona", gde dobro utvrđeni grad samo što nije pao. Biblija ima za tebe podsticaj, smernice i ohrabrenje za svaki dan tvoga života. Stoga ne ispuštaj iz ruku Božju reč. Kada je nakon mnogih obilazaka, truba zatrubi i moj "Jerihon" pao, tada shvatio sam da mi je Gospod dao novo srce - da budem gladan i žedan Njegovog dodira.

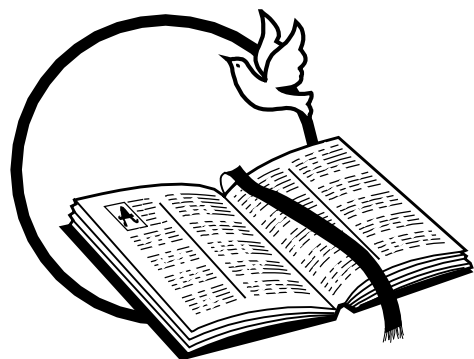
Idući put kada sam osvajao moj novi "Jerihon", nakon što je truba zatrubi, i jerihonske se zidine srušile - shvatio sam da mi je Gospod dao posao i službu po srcu. Zatim je došlo opet novo osvajanje nekog drugog "Jerihona"! Truba je ponovo zatrubi, Jerihon pao - shvatio sam da mi je Gospod dao suprugu. Zatim me blagoslovio dragim prijateljima. Mnogi veliki problemi, poput planina, također su pali.

Imam dovoljno dokaza da život nije puko hodaње u krugu! Stoga te želim ohrabriti da u molitvi i hodu sa Bogom, nastaviš ići napred. Možda je to tvoj peti, ili šesti obilazak oko nekog tvog "Jerihona". Možda danas sviće i onaj sedmi dan, kada će truba zatrubi - i ti ćeš doživeti novi Božji dodir, razrešenje teškoća, uslišenje molitvi i onih nastojanja, koja su u skladu sa voljom Božjom. Zato nemoj odustati od obilazaka svojih "Jerihona"! ◀

Vlado Pšenko

vladimir.psenko@zg.t-com.hr

www.krscanski-radio.hr

ISUS NAVIN

David Adenly

"Niko se neće održati pred tobom svega veka tvog; sa tobom ću biti kao što sam bio sa Mojsijem, neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti. Budi slobodan i hrabar, jer ćeš ti predati tom narodu u nasljedstvo zemlju za koju sam se zakleo ocima njihovim da ću im je dati. Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo, da bi napredovao kuda god pođeš. Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovog zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano; jer ćeš tada biti srećan na putevima svojim i tada ćeš napredovati. Nisam li ti zapovedio: Budi slobodan i hrabar! Ne boj se i ne plaši se, jer je s tobom Gospod Bog tvoj kuda god ideš." (Isus Navin 1,5-9 RDK)

Istorijska pozornica je bila spremna. Izrael je trebalo da uđe u Obećanu zemlju. Iza njega su se zatvorila vrata. Nestalo je i "nebeske Mane", i više se nije moglo oslanjati na natprirodna providjenja kao nekada davno u pustinji. Tako dugo čekana Obećana zemlja bila je puna neprijatelja i utvrđenih gradova. Ovi prelomni trenutci su postali pravi izazov vere za Isusa Navina.

Kada se Isus Navin upoznao sa velikom obavezom koja mu je poverena, verovatno je osetio istinsku zabrinutost. Ne bi bio čovek a da se tada nije zapitao: *"Hoće li mene ljudi prihvatiti kao što su nekada prihvatili Mojsija? Da li ću ja biti dovoljno sposoban da uspešno vodim narod?"* Zaista, on se tada suočio sa velikom odgovornošću. Nastavio je tamo gde je Mojsije stao. Da bi krenuo kao vođa Mojsijevim stopama i njemu je trebalo Božje poverenje i sigurnost u Njegovo prisustvo i vodstvo.

Gospod mu je dao prvo obećanja a zatim izdao naredbe (Isus Navin 1,2-9). Obećanja čitamo u Isus Navin 1,5: (1) obećanje Božjeg autoriteta: "Niko se neće održati pred tobom svega veka tvog"; (2) obećanje Božjeg prisustva: "sa tobom ću biti kao što sam bio sa Mojsijem", i (3) obećanje Božje vernosti: "neću odstupiti od tebe niti ću te ostaviti".

Veoma često ovo srećemo kao Božji model

ophođenja prema svojim slugama. On prvo obeća svoj autoritet i prisustvo, a posle toga izda svoje naredbe - objavi svoju volju za njih. To obećanje božanskog autoriteta i Njegovog prisustva je u uvek iznad naredbe, kao punomoć, da sluga ide napred i uspešno radi u Njegovo ime.

BUDI HRABAR

Božja naredba Isusu Navinu je bila: "Budi slobodan i hrabar" (Isus Navin 1,7). Zadatak koji je postavljen pred njega zahtevaće veliku odvažnost. Isus Navin bi se poneo veoma plahovito kada bi svesno prevideo i umanjio opasnosti i teškoće zadatka ispred njega. Vođstvo ljudi svakako povlači i mnoge probleme, ali Isus Navin nikada nije zaboravio Onoga koji će uvek biti uz njega. Zato je i moguće da bude slobodan i veoma odvažan.

Crkva danas očajnički treba ovakvu vrstu hrabrosti. Često mi nismo dovoljno odvažni i smeli u svom vođenju drugih ili u pomoći Božjim sledbenicima u raznim tegobama koje donosi današnji život. Mi danas možda ne nailazimo na iste opasnosti na koje su nailazili hrišćani ranijih epoha. Naš je položaj je u mnogo čemu drugačiji od onog u kojem je bio Isus Navin. No, opasnosti na koje mi nailazimo su opet dovoljno opasne i ozbiljne po naš duhovni napredak.

Kada je Gospod pozvao Isusa Navina da bude hrabar, On mu daje i nalog da bude poslušan: "Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovedio Mojsije sluga moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalevo..." (Isus Navin 1,7), i ovo se odmah povezuje s njegovom trećom naredbom: "Neka se ne rastavlja od usta tvojih knjiga ovog zakona, nego razmišljaj o njemu dan i noć, da držiš i tvoriš sve kako je u njemu napisano..." (Isus Navin 1,8).

Osnovno što je Isus Navin morao da ima na umu je da u svako doba misli i da se pokorava naredbama koje je dobio. No, niko se od nas ne može pokoravati nekoj zapovesti ukoliko istu ne razume. Da bismo nešto razumeli treba o tome razmišljati, imati shvatanje pravog značenja Božje reči. Izgleda da je ovo najveća slabost našega doba. Čitamo, slušamo ili čak i govorimo o toj reči, ali veoma površno. Treba nam veća ozbiljnost i predanost Božjoj reči, jer naš odnos prema reči govori o kvalitetu i veličini naše ljubavi prema Bogu (Jovan 14,15).

Čarls T. Stad (Charles T. Studd), ugledni afrički misionar čitao je nešto jednoga ranog jutra, kada ga neki njegov prijatelj upita šta radi. On je odgovorio: "Čitam Evanđelje i obeležavam naredbe Isusa Hrista".

"Zašto to radiš?" upitao ga je prijatelj. Stad je jednostavno odgovorio: "Želim da saznam da li Ga zaista ljubim". Hrist je rekao: "Ako me ljubiš, drži se mojih zapovesti." "Ja moram imati na umu te naredbe, da o njima razmišljam dan i noć, moram videti u kojoj su se meri one zaista odrazile na moj život".

BOŽJA POMOĆ

Bog je već sa njim govorio, dao mu zadatak, i ohrabrio ga. Isus Navin je prihvatio vođstvo i poveo je narod preko reke Jordan. Došli su tako do prve i velike prepreke, do tvrdo opasnog grada Jerihona.

Pošto je primio Božja obećanja i izvršio naredbe, Isus Navin je bio spreman da se susretne sa vođom Božjih armija. U Isusu Navinu 5,13 čitamo o ovom susretu sa anđeoskim bićem: "I kad Isus beše kod Jerihona, podiže oči svoje i pogleda, a to čovek stoji prema njemu s golim mačem u ruci. I pristupi k Njemu Isus i reče Mu: Jesi li naš ili naših neprijatelja?"

Sasvim je prirodno što je Isus Navin prvo osmotrio okolinu i razmotrio plan napada na grad. Kako se nalazio na mestu vođe, u službi čitave armije, njegova prva pomisao kada je ugledao čoveka sa isukanim mačem morala je biti: "Ovaj čovek je možda naš neprijatelj". Njegovo pitanje se može shvatiti i kao: "Ja sam vođa naroda Izraela. Da li hoćeš da služiš meni ili mome neprijatelju? Kojoj strani ti pripadaš?"

Odgovor je bio krajnje neočekivan. Taj stranac sebe nije hteo svrstati ni u jednu od dve mogućnosti: "A On reče: Nisam; nego sam vojvoda vojske Gospodnje, sada dođoh..." (Isus Navin 5,14). Bilo je nešto u rečima i u pojavi ovog stranaca što je Isusa Navina oborilo na zemlju, navelo ga da mu se pokloni. Spoznao je da je u Božjem prisustvu.

Način na koji je Bog nekada progovarao bio je uglavnom preko anđela. Međutim, ne treba se klanjati anđelu. Iz Otkrivenja saznajemo da je Jovan pao pred noge jednom anđelu sa namerom da mu se pokloni, ali mu je ovaj odmah odgovorio da to ne čini i pozvao ga da

se jedino Bogu klanja (vidi Otkrivenje 19,10). Ipak, u ovom primeru Isus Navin se poklonio anđelu! Zašto? Verovatno u nekim slučajevima, onaj kojeg pisci Biblije nazivaju "Anđelom Gospodnjim" je zapravo druga osoba Trojstva. Bog se tako postavio u obličje koje čovek može prepoznati. Ne zaboravimo šta je rekao Isus (Jovan 8,58) "Bio sam pre Abrahama". Kada se Bog želeo obratiti svom narodu na poseban način činio je to ponekad posebnom pojavom u Isusu Hristu. U ovoj priči, vođa Božje vojske je prikazan kao Bog koji je svet i zaslužuje svoju svetost, to je onaj kojem se valja klanjati.

Isus Navin se poklonio i ponudio svoju poslušnost. Rekao je: "Šta zapoveda gospodar moj sluzi svom?" (Isus Navin 5,14). Bilo je to jednostavno pitanje. Kada je došlo do preobraćenja Saula iz Tarsa na njegovo jednostavno pitanje: "Ko si ti, Gospode?" Hrist je odgovorio: "Ja sam Isus kojeg ti progoniš". Na sličan način, bilo je to i *prvo* pitanje Isusa Navina: "Ko si ti?", na koje je Gospod odgovorio: "Ja sam vojvoda vojske Gospodnje". Drugo pitanje Isusa Navina je bilo: "Šta zapovedaš sluzi svome?" Vođa vojske Gospodnje odgovori Isusu Navinu: "Izuj obuću s nogu svojih, jer je mesto gde stojiš sveto." (Isus Navin 5,15). Iste je ove reči Gospod uputio i Mojsiju.

Kad se nađemo u Božjem prisustvu, od nas se tada očekuje dvoje. Bog zahteva naše štovanje i našu poslušnost. Da prvo prilazimo i molimo Boga da se otkrije, da nam približi svoje prisustvo, a zatim mu se klanjamo. I dok mu se klanjamo, priznajemo: "Gospode, šta želiš da tvoj sluga učini? Ovde sam, Gospode, naloži mi!"

No, osvrnimo se još jednom na prve Božje zahteve. Kao Njegove sluge, mi bi trebalo da pokazujemo veliko poštovanje prema Njegovoj svetosti. Naša bi ljubav trebalo da je božanska, slobodna od svih mrlja greha koji bi nas obezvređili u Božjoj službi. Isus Navin je trebalo da primi veliku odgovornost. Morao je povesti narod. Trebalo je da bude Božji izaslanik u Izraelu. Kroz njega, je trebalo da se otkrije Božja snaga i spasenje.

VERA I POSLUŠNOST

Isus Navin je bio vođa Božjeg naroda. Bila je to velika odgovornost. Njegov je cilj bio da osvoji Jerihon. Koja je bila najbolja strategija? Pobjeda ili poraz Izraela u potpunosti su bili u rukama

njegovih sposobnosti? Na ovaj je način on sagledavao svoje mogućnosti sa ljudskog stanovišta. Međutim, iznenada se sve to izmenilo jer je prepoznao autoritet Onoga koji mu se obraćao. Činilo se kao da mu Bog govori: *"Ja sam vođa, i ja imam savršenu strategiju. Ja ću ti reći šta treba da činiš. Veruj u mene, bolje nego da se oslanjaš na vlastite sudove."* Ovo mora da je mnogo ozarilo Isusa Navina. Odjednom je veliko breme odgovornosti spalo sa njegovih leđa. Ali, sada je Bog govorio: *"Sada možeš odložiti sve svoje brige"*.

Deo šestog poglavlja Isusa Navina nam opisuje do pojedinosti Gospodnju strategiju osvajanja Jerihona. Isus Navin nikada sam ne bi smislio takav plan. Šetati oko zidova Jerihona i duvati u trube, izgleda kao jedan dosta banalan ratni plan, ali on je došao od Gospoda, to je bio Božji plan. Isus Navin je znao da se mora pokoravati njegovim uputstvima. Čitava se ta situacija izmenila u susretu sa vođom Božje armije. Umesto da je Isus Navin sam razradio plan za opsadu, on je u svakom trenutku znao da je pod Božjom upravom. Poznao je slobodu i spokoj vojnika koji izvršava naređenje svoga vođe.

U svom pokoravanju, Isus Navin je doživeo nešto kao dvostruki odmor koji Hrist obećava onima koji "su opterećeni" (Matej 11,28-30). Ovaj mir dolazi od prave povezanosti sa Bogom. Hrist je sa time upoznao svoje učenike: "Preuzmite moj jaram od mene i naučite se od mene". I ponovo je obećao: "Naći ćete pokoj svojim dušama". Svako ko radi u Isusovoj službi učeći od Njega i pokoravajući mu se, uživaće večiti mir.

Isus Navin je bio pozvan u ovakvu vrstu veze sa vođom Božje vojske. Radeći za Svedržitelja morao je biti čovek koji se povinuje Njegovim naredbama, umesto da stvara sam strategiju rata protiv protivnika.

Prihvatanje ove odgovornosti zapisano je u jednostavnim rečima: "I učini Isus tako..." (Isus Navin 5,15). Mi često slušamo Božje reči i odobravamo ih. Ali, šta se događa posle toga? Da li se za nekoga od nas može reći: "I on, ona, učini tako?" Isus Navin je učinio upravo ono što mu je naredio Gospod. Skinuo je svoju obuću i tako se pokorio svetom vođstvu i izvršio naredbu koja je pred njega bila postavljena. I samo zato što se pokorio bio je u stanju da povede narod u slobodu. Bilo je to zbog

njegove vere i odanosti vođi, što je jednom povikao svom narodu: "Vičite, jer vam Gospod daje grad." (Isus Navin 6,16).

Iako mi ne vidimo čoveka sa isukanim mačem, mnogo je vrednosti na kojima možemo zasnivati svoju veru. Znamo ga kao Isкупitelja, onog čija je smrt pobedila tamu i zlo. Znamo da je i On prošao kroz iste vrste iskustava i iskušenja kao i mi, i ostao bez greha. Vidimo ga kao vaskrslog Boga, koji nas poziva na svetost i želi nas uvesti Obećanu zemlju - On želi da je zauzmemo do poslednjeg pedlja. ◀

Izvor: Iskre 7-8/1986. Parafrazirano.

AMIN

T. Austin

"Ovo govori Amin..." (Otk. 3,14)

Poslednja poruka Crkvi jeste poruka Onoga koji je za sebe od mnogih naslova i opisa odabrao jedan koji otelotvoruje sve što je potvrdno, sigurno i konačno.

"Amin" nije samo uzvik ili oblik potvrde, to je božanski naslov i u tom je naslovu - kao i uvek - karakter, definicija. U Isaiji je predstavljen kao "Bog veran (ili Istinit)" (Isa. 65,16) doslovno "Bog Amin". Kad je Isus tako često izgovarao: "Zaista, zaista", On je upotrebljavao upravo reč: "Amin, Amin", saopštavajući na taj način da ono što On jeste i što kaže ima karakteristiku apsolutne sigurnosti, savršene garancije i nepogrešive odlučnosti.

Na kraju je sve sabrao i u lični naslov "Amin", koji zajedno sa opisom: "veran i istiniti svedok", daje snažno značenje poruci u tom smislu da On sam postaje poruka. Poruka koja stoji u živoj suprotnosti sa postojećim stanjem u Laodijskoj crkvi.

Međutim, iako ne posvuda, ipak prilično naširoko, tumačenje ovih poruka za sedam crkava je takvo da se one uzimaju i kao istorijske, ali i buduće (eshatološke), što znači, da se one ne odnose samo na prvi hrišćanski vek, već da pokrivaju čitavo razdoblje Crkve i da predstavljaju faze i periode duhovnog života

Crkve u izvesnim vremenskim razdobljima. Na taj način, ovakvo tumačenje svrstava Laodikeju u etapu poslednjeg vremena, tj. opisuje stanje koje će postojati u to vreme, u Crkvi. Nije neophodno prihvatiti ovakvo tumačenje, ali bilo ono ispravno ili ne, no, ova poruka izdržava test i izazov za sva vremena a na nama je da ozbiljno shvatimo potpuno značenje tog Gospodnjeg izazova.

1. Gospodnja reakcija na reakcionarni pokret

Da bismo potpuno shvatili značenje poruke Laodikeji moramo se vratiti unazad nekoliko godina, od pisanja poruke, gde je potrebno primetiti dve stvari.

Prvo, uopšte se smatra i drži da dve velike Pavlove poslanice zvane Efescima i Kološanima nisu imale takve naznake u sebi, nego da su bile okružna pisma za crkve u Aziji (vidi Kol. 4,16). Ako je to bio slučaj, kao što verujemo da jeste, onda su to najveći dokumenti ikada napisani i najveće otkrivenje ikada dato od Boga - kao što je sadržano u ta dva pisma - bilo je dato sedmoro crkvama u Aziji. To onda lepo dočarava njihovo duhovno okruženje i živost, jer Gospod ne daje svoje najpunije i najbolje tamo gde je malo entuzijazma, života ili duhovnosti. Oni su verovatno bili zreli da prime otkrivenja data u poslanicama Efescima i Kološanima.

Druga stvar, je ona strašna Pavlova izjava na kraju njegova života u vezi sa tim crkvama: "Svi koji su u Aziji... ostaviše me." (2. Tim. 1,15). Uopšteno se drži da se to odnosi na doktrinarno ostavljanje, suprotstavljanje Pavlu i njegovom učenju, a to se definitivno izrodilo stvarima koje su bile izrečene barem petoro od sedmoro crkava i njegovim poslanicama Timoteju, koji je imao odgovornost u Efesu.

Ako je to istina, onda poruke, a posebno poruka Laodikeji, predstavljaju Gospodnju reakciju na reakcionarni pokret. Kao da je Gospod tu rekao: *"Dao sam vam potpuno otkrivenje svoga uma u vezi sa Sobom i Crkvom; imate taj bezgraničan kredit, ali vi ste se okrenuli od njega. Možete se okrenuti od moga poslanika, ali ne smete odbaciti poruku, jer time odbacujete Onoga koji ju je poslao. Ove stvari je rekao (ne Pavle, nego) 'Amin, Verni i Istiniti Svedok' - nezamenljiv, nepromenljiv, nepobediv."*

Crkva je odgovorna za ono što joj je Gospod dao i biće suđena prema tome šta je sa tim otkrivenjem učinila.

2. Punjenje uključeno

"Niti si studen niti vruć" (Otk. 3,15).

Šta to ovakva ocena znači? Sigurno je da stvari s kojima se Laodikejska crkva hvalila nisu došle bez neke revnosti ili snažne aktivnosti sa njihove strane. Sav napredak im nije jednostavno samo "pao u krilo" bez rada i truda. Oni su imali mnoge stvari koje se i danas smatraju obeležjem zdrave, snažne, aktivne i "žive" crkve, zapravo vrlo napredne crkve?

No, ova slika "uspešnosti" crkve zavisi od toga kroz kakve se naočare postignuto sagledava i kakvim se metrom meri: svetovnim ili Gospodnjim?

Ovde je njihova izjava uspešnosti i zadovoljnosti koja kaže: "bogat sam i ništa mi ne treba". No, sa Gospodnjeg stanovišta to se smatra duhovnom osrednjošću, a samodovoljnost je glavni sastojak te njihove duhovne osrednjosti. Duhovno zadovoljstvo i samodovoljnost - nedostatak dubokog i snažnog osećaja potrebe i želje za nečim da se postigne ili u nečemu napreduje - su jasne karakteristike nečijeg slabog duhovnoga zdravlja.

Gospod je rekao: *"Blago žednima i gladnima..." (Mt. 5,6).* Pavle je rekao: *"Ne mislim da sam to dohvatio. Ali kažem samo jedno... trčim prema cilju..." (Fil. 3,12-14).* Zar je moguće biti vrlo aktivan, energičan i revnostan u dobrim delima, a ipak biti strašno siromašan u duhovnim stvarima?

Međutim, ovo još nije onaj najgori problem u Laodikeji. Dalje, Gospod konstatuje: *"... A ne znaš da si upravo ti nesrećan, i bijedan, i siromašan, i slijep, i go" (Otk. 3,17).*

Oni nisu videli svoje pravo stanje pred Gospodom. Oni "nisu znali" pravo stanje svoje bede, jer su sebe doveli u stanje duhovne neosetljivosti. Jedan od najistinskijih znakova nečijeg bliskog hodanja sa Isusom jeste njegova duhovna osetljivost. Takav je život vrlo osetljiv na nežna delovanja Svetoga Duha i mnogo trpi kad je Duh ožalošćen.

3. Izazov

*"Savetujem ti da od mene kupiš..." (Otk. 3,18).
"... Budi revan i obrati se" (Otk. 3,19).*

Ovde se ne radi o "kupovanju spasenja", već se misli na "revnost" koja ne prihvata osrednjost, samodovoljnost i mlakost. Jeftino poimanje tako velike stvari kao što je spasenje može odvesti do neiskazanog gubitka. Najbolju opomenu i primer, u vezi ovoga, nalazimo u Pavlovim sopstvenim rečima Filipljanima u kojima on daje do znanja, da bi on "kupio... zlata... bele haljine... zatim pomasti". To su reči zaista spašenog čoveka, čoveka koji ima potpunu sigurnost spasenja:

"Ali sve to što mi je bilo vredno, izgubilo je u mojoj ceni vrednost za mene zbog Hrista. Štaviše, sve sada gubi u mojoj ceni svoju vrednost zbog najveće prednosti: spoznaje Hrista Isusa, moga Gospoda. Radi njega sam sve žrtvovao, i sve smatram blatom, da Hrista dobijem... Ne kažem da sam to već postigao ili da sam već postao savršen. Naprotiv, ja i dalje kušam kako bih to dohvatio, jer je i mene dohvatio Hrist " (Fil. 3,7-8; Fil. 3,12).

To je onaj koga bi Gospod nazvao pobednikom.

A onda smo dovedeni do...

4. Zadnje stvari

Zbog svega onoga što ljudi misle da je vrlo važno i uspešno u crkvi, vaskrsli Gospod pokazuje da je vrlo moguće da On ostane van te crkve a zatim otkriva visoki poziv i cenu, ono čemu treba da stremimo i za šta da se pripremamo.

"... Sa mnoom na mome prestolju" (Otk. 3,21).

Vladati zajedno sa Hristom u vekovima koji dolaze! Biti ne samo nebeski građanin, i definitivno ne biti jedan od onih o kojima Pavle piše Korinćanima: "... spasiće se, ali kao kroz vatru". Biti pozvan na najviše mesto koje nebo pruža vernicima - "na Hristov presto".

Laodikejskim vernicima je bilo potrebno da budu "koreni" i "kažnjavani". Kroz disciplinovanje i kažnjavanje narod Božji koji će postići celovitost, posvećenje i zrelost. Nama

lično se to može svideti ili ne, možemo na to pristati ili se tome usprotiviti. No, dve krajnje alternative našeg izbora su jasne: *"Izbaciti ću te iz svojih usta"* ili *"Sedni sa mnoom na moj presto"* (Otk 3,16; Otk 3,21).

Dakle, "Ko ima uho neka čuje šta mu Duh poručuje..." ◀

GOSTOPRIMSTVO

E. Šefer

- Dobrovoljno gostoprimstvo ili rukovođeno?

Šta prvo da učinim? Da se popnem uz stepenice do svoje radne sobe i napišem ovaj članak, koji već dugo čeka svoj red ili da se spustim do bašte i poberem mladu zelenu salatu pre nego što propadne? Oklevala sam, jer sam želela da se odjednom nađem na oba ova mesta. Upravo u tom momentu čulo se zvono s ulaznih vrata, i tada sam se odlučila za treću mogućnost, uputila sam se ka njima. "Izvinite što vas uznemiravam, ali radi se o hitnom slučaju i želim da s vama porazgovaram. Možemo li to sada učiniti? Moj suprug razgovarao je s jednim čovekom, u dnevnoj sobi a ja sam povelala majku i kćerku do trpezarije da čujem o čemu je reč.

Dok plaćemo s onima koji sami moraju da plaću moramo biti strpljivi. Dva časa nakon ovoga, kada je moj suprug došao do nas da nas vidi, pogledala sam zidni časovnik i shvatila da je vreme za obrok. Iskrala sam se iz trpezarije i uputila u kuhinju gde sam počela s pripremanjem obroka. Pripremala sam mlečni napitak s jajima, a uz to sam ispržila i nešto mesa i pileću džigericu sa proprženim domaćim crnim hlebom, sirom, komadićima slanine i kriškama paradajza. Ovaj hranjivi obrok ubrzo je bio gotov i u činijama sam ga iznela svakome od nas, bez potrebe da na bilo koji način prekidam razgovor. Ne samo da je u tom trenutku hrana bila neophodna radi obnavljanja snage svakome od nas, već je kasnije ostalo nešto i od prijetnosti uživanja u lepoti jednostavnog obroka, u mislima onoga koji je u tom trenutku bio obuzet nedavnim depresijama i čije su se oči zamaglile od suza.

Koji su to dakle sastojci gostoljubivosti? Kako da naučimo da volimo, da uvek budemo spremni da pravimo društvo onome kome je to neophodno, i kako da uspemo da od toga napravimo svakodnevicu svoga života? Kako da osvojimo one oblasti gde postajemo "ne samo slušaoci već i izvršitelji?"

U Poslanici Rimljanima nam se na poseban način prikazuje na koji način to postaje život jednog hrišćanina. Treba deliti stvari sa svima, bez obzira o kakvoj se potrebi radi: "Gostoprimstvo upražnjavajte... Radujte se s onima koji se raduju i plaćite s onima koji plaću." (Rim. 12:13-15 EČ). Gostoljubivost nije samo priređivanje zabave. Ponekad i na zabavi mora da bude malo plakanja.

Ali gostoljubivost nije ni samo plakanje sa određenom osobom kojoj je to neophodno i zaboravljanje na fizički momenat. Jakovljeva Poslanica u 2:25-26 je kao kocka leda na našem ugrejanom čelu ukoliko samo pokušamo zapostaviti pomoć i vreme koje bismo utrošili pomažući nekome kome to zaista treba: "Ako su brat ili sestra neodeveni i oskudevaju u svakodnevnoj hrani, pa im neko od vas kaže: idite s mirom, utopljavajte se i nasitite se, a ne date mu što je telu potrebno, kakva korist?" (EČ)

Postoje i trenutci kada treba kupiti ili načiniti komad odeće za nekoga, ili mu dati nešto što je naše, i vremena kada bi trebalo da nekome obezbedimo hranu za dan, sedmicu, pa čak i mesec dana, nekome koje ostao bez nje, i sve to da učinimo pre nego što počnemo sa duhovnim stvarima. Čaša osvežavajućeg soka od narandže, šolja toplog čaja i pokrivač, ponekad su mnogo potrebni pre nego što počnemo sa duhovnim sredstvima i pomaganjima, i sa molitvama koje bi trebalo da uteše ili izleče bol duše.

Poslanica Galatima u 6:2 nas upozorava da treba nositi bremena jedan drugoga. Dok u Trećoj Jovanovoj, apostol Jovan daje pohvalu i nalaže Gaju: "Dragi moj, verno postupaš u onom što činiš braći, i to stranoj, koji su pred Crkvom posvedočili tvoju ljubav; dobro ćeš učiniti ako ih opremiš za put - kako je to dostojno pred Bogom." (3. Jn. 1:5-6 EČ). Praktično, čin nošenja bremena drugih uključuje i gostoljubivost, koja se može izraziti i kao iskazivanje ljubavi. "Voli nekog drugog" nije naređenje za posredovanje toplih osećanja. Kao što vera mora da pokazuje napredovanje u

delima koja se zasnivaju na veri, tako i ljubav valja da se prepozna u svim delima zasnovanim na njoj.

U Prvoj Poslanici Timoteju, vidimo tragove dobročinstva crkvenih vođa: "A nadglednik treba da bude bez zamerke, jedne žene muž, umeren, razborit, sređen, *gostoljubiv*, sposoban da pouči." (1. Tim. 3:2 SSP) U Poslanici Titu 1:7-9 ističe se šta čini hrišćanski život, posebno što čini život jednog hrišćanskog vođe: "Jer, nadglednik, kao upravitelj Božijeg doma, treba da bude besprekoran - ne samoživ, ne naprasit, ne pijanica, ne nasilnik, ne sklon nepoštenom dobitku, nego *gostoljubiv*, ljubitelj dobra, razborit, pravedan, svet, uzdržljiv, prionuo uz verodostojnu Reč, koja je u skladu sa učenjem, da može ispravnim učenjem da bodri druge i uverava protivnike." (SSP)

U Prvoj Petrovoj 4:9 ovo se sa vođa proširuje i na sve nas: "Gostoljubivo primajte jedan drugoga, bez gundanja." (SSP) i kako ovo dolazi nakon upozorenja da "budemo trezveni i da pazimo na molitve" (1. Pet. 4:7). Ovo je i podsećanje da nije pravi razlog zbog koga posle službe u crkvi ne pozvati na večeru, samo zato da bismo to popodne osigurali slobodnim, kako bi se mogli moliti. Ne smemo da prenebregavamo vreme, energiju i privatnost koje bi iskoristili za gostoljubivost, više no što bi prenebregli možda neke stvari koje lako zaboravimo kada se podsetimo da "Bog voli veselog davaoca".

Poslanica Jevrejima, 13:1-2 pokazuje kako se ljubav prema drugima u crkvi odnosi na strance. "Bratoljublje neka ostane. Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer su neki njome - ne znajući - ugostili anđele." (EČ) Ovo je divna mogućnost koja se može dogoditi samo u trenutku kada širom otvorimo vrata svoga doma, i postavimo sto za nekoga ko je zaista stranac. U Luki 14:12-13 nailazimo na podatak da kada se priprema svečana večera da se uopšte ne pozovu ni prijatelji niti susedi: "A i onome što ga je pozvao reče: kad priređuješ ručak ili večeru, nemoj da zoveš svoje prijatelje, niti svoju braću, niti svoje srodnike, niti bogate susede, da ne bi i oni tebe pozvali i uzvratili ti. Nego kad priređuješ gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome, slepe." Ovo nam na neki način određuje onu grupu stranaca koju bi trebalo pozvati. Kada bi to trebalo učiniti koje bismo svečanosti uskoro pripremili za te siromahe, slepe ili hrome?

Kada je Avraam u Prvoj Mojsijevoj 18:2-5 video

tri stranca koja su odjednom stala pred njega, njegova je prva reakcija bila da pred njih iznese vodu kojom bi se umili, nagovorio ih je da se malo odmore u hladu, i doneo im je nešto hleba da pojedu. Avraamovu su gostoljubivost zapazili anđeli a i Gospodnji narod, i od Avraamovog vremena ova gostoljubivost se uzima kao tipičan primer. Kroz Bibliju nam se ukazuje mnoštvo primera šta je zapravo prava gostoljubivost, tj. šta bi ona mogla biti. Trebalo bi više otvarati naše domove, zaklone, senovita mesta ispod krošnji drveća, našu hranu, odeću, vreme i molitve.

U Mateju 25:35-40 nalazimo karakterističnu osnovu za ovakvo delanje, nešto što je samo Bog mogao dodati: "Jer ogladneh i dadoste mi da jedem, ožedneh i napojiste me, stranac bejah i ugostiste me, go bejah i obukoste me, razboleh se i posetiste me, u tamnici bejah i dođoste k meni. Tada će mu odgovoriti pravednici i reći: Gospode, kada te videsmo gladna i nahranismo, ili žedna i napojismo? Kada te videsmo kao stranca i ugostismo, ili gola i odenusmo? Kada te videsmo bolesna ili u tamnici i dođosmo tebi? A car će im odgovoriti i reći: zaista vam kažem, u koliko učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste."

Možemo li mi zaista biti oni koji ispunjavaju ovu Reč, a ne samo oni koji je mehanički čitaju i slušaju. ◀

Izvor: Iskre 10/1984.

DA LI SI SVESTAN KOLIKO VREDIŠ?

Derek Prince

Više od pedeset godina, pokušavao sam da pomognem ljudima da reše brojne, različite probleme u njihovim životima. Vremenom sam došao do iznenađujućeg zaključka: **naš osnovni problem, kao ljudskih bića, je da ne shvatamo koliko smo vredni.**

Zbog toga, pravimo vrlo velike greške. Mi smo poput osobe koja je, po zakonu, nasledila ogromno bogatstvo, ali ga prodajemo za nešto

neuporedivo manje vredno: seks za jednu noć, džoint, pijanstvo, finansijske malverzacije.

Možda imamo visoko mišljenje o sebi, možda težimo ka visokom položaju u politici ili svetu zabave ili čak ka visokom položaju u crkvi. Ipak, sav taj prestiž, ne može da se poredi sa vrednošću našeg nasledstva - koje dajemo u zamenu za njega.

Ukoliko želimo da cenimo našu pravu vrednost kao ljudskih bića, moramo uzeti u obzir jedinstven i predivan način na koji je Adam - naš prvi predak - stvoren.

Čudo Adamovog stvaranja

U Jovanu 1:1-3 otkrivamo da "pravi tvorac" nije bio Bog Otac, već divna Reč, koja je sa Bogom oduvek - **Osoba koja se kasnije, u istoriji, pojavila kao Isus iz Nazareta:** "Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo." (RDK)

Svet, kao celinu, je Bog stvorio izgovorenom Rečju: "Verom poznajemo da je svet rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo." (Jev. 11:3 RDK) "Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se." (Ps. 33:9) Ali stvaranje Adama, kako je opisano u Prvoj Mojsijevoj 2:7, je bilo potpuno drugačije: "A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu [udahnuo] mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa." (RDK, naglasak dodat)

Zamisli prizor! Gospod je kleknuo, uzeo prašinu u svoje ruke, pomešao je sa vodom i oblikovao je u telo čoveka. Tako je nastala najsavršenija skulptura ikad napravljena - savršenija od bilo kog Mikelandelovog remek dela. Ali, bila je beživotna! A onda se nešto neverovatno dogodilo. Tvorac se nagnuo, Njegove divne usne bile su naspram glinenih, Njegove divne nozdrve bile su naspram glinenih nozdrva i udahnuo je u njih. Njegov dah ispunio je glinenu skulpturu, i transformisao je u živo biće u kom svaki organ savršeno funkcioniše i koje je sposobno da duhovno, intelektualno i emotivno reaguje. Nijedno drugo biće nije stvoreno na taj način.

Reči koje su korišćene da bi opisale ovo čudo su posebno snažne. Jevrejski jezik je jedan od jezika u kom je zvuk određene reči u direktnoj vezi sa akcijom koju opisuje. Zvuk jevrejske reči

prevedene kao *udahnuti* (dunuti) može biti izrečen *yipakh*. On se sastoji od malene unutrašnje "eksplozije", praćene moćnim, predstojećim oslobađanjem vazduha iz grla. Ovo je jedan od primera gde zvuk određene reči predstavlja akciju koju opisuje. Kada se Gospod nagnuo nad te glinene usne i nozdrve, On nije pustio nekakvo malaksalo udahnjivanje - On je moćno **udahnuo sebe** u to glineno telo, koje je na taj način čudesno primilo deo samog Božijeg karaktera.

Tog momenta, čovek je postao trojedino biće, sačinjeno od duha, duše i tela. Duh je nastao od udahnutog Božijeg daha; njegovo telo koje je bilo glina, preobraženo je u živo pulsirajuće meso; njegova duša, nastala ujedinjenjem duha i tela, postala je jedinstvena i neponovljiva ličnost, sposobna da donosi odluke - **ja hoću** ili **ja neću**.

Zajedno sa Bogom danom ženom, Adam je bio određen da vlada Zemljom kao Božiji predstavnik. Trojstvo njegove unutrašnje prirode predstavlja **sličnost** sa trojedinim Bogom. Njegov spoljašnji izgled odražavao je **sliku** Boga koji ga je stvorio (1. Moj. 1:26-27). Njegova unutrašnja priroda i Njegov spoljašnji izgled, su na jedinstven način predstavljali Boga drugim zemaljskim stvorenjima.

Dalje, Adam i Eva su svaki dan uživali u druženju sa Gospodom. Na kraju svakog dana On je dolazio da bi provodio vreme sa njima (1. Moj. 3:8) Ko zna šta im je sve otkrio o sebi? Znamo, međutim, da je Bog dao Adamu privilegiju da izabere imena za sva ostala živa bića (1. Moj. 2:19).

Najveća tragedija ljudske istorije je sledila. Prevareni od satane, Adam i Eva su menjali njihovo Bogom dani položaj i nasledstvo za jedan komad voća! Ova neposlušnost je uticala na svaki deo Adamove trojedine prirode. Njegov duh - odvojen od Boga - je umro. U njegovoj duši on je postao od tog momenta buntovnik koji je u ratu sa svojim Tvorcem. Njegovo telo postalo je predmet bolesti, starenja i na kraju smrti.

Bog je upozorio Adama u vezi sa drvetom znanja: *"Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš!"* (1. Moj. 2:17 RDK) Adamov duh je istog momenta umro; dok njegovo telo je bilo živo još narednih 900 godina.

Čudo Hristovog spasenja

Adamova neposlušnost je imala ogromne posledice, ali je ipak iznela na svetlo jedan aspekt Božije prirode koji na drugi način ne bi bio u potpunosti otkriven: neizmernu dubinu Njegove ljubavi. **Bog nikada nije odustao od Adama i njegovih potomaka.** On čezne da nas vrati k sebi.

Ovo je predivno izraženo u Jakovu 4:5: *"Ili možda mislite da Pismo uzalud kaže da Bog ljubomorno čezne za duhom koji je nastanio u nama."* (SSP) Bog "ljubomorno čezne" za duhom koga je udahnuo u Adama kada ga je stvarao. Teško je zamisliti da, Bog i dalje čezne za ličnim odnosom koji je jednom imao sa prvim čovekom, Adamom, a koji je slomljen zbog Adamovog buntovništva - buntovništva koje je uticalo na svakog Adamovog potomka, do dan danas.

I pored toga, po svaku cenu, Bog je smislio način na koji da nas vrati sebi. On je poslao Isusa "da traži i spase one koji su izgubljeni." (vidi Lk. 19:10) Njegovom žrtvom na krstu, Isus je omogućio da nam svima bude oprošteno i da budemo očišćeni od greha i da postanemo deo Božije porodice.

U Mateju 13:45-46 Isus je ispričao jednu priču koja - za mene, lično - najlepše opisuje čudo našeg spasenja: *"Carstvo nebesko je slično i trgovcu koji traži lepe bisere. Kad nađe skupocen biser, ode i proda sve što ima pa ga kupi."* (SSP)

Za mene ova priča opisuje spasenje ljudske duše. Isus je ozbiljan trgovac - ne turista ili putnik - već čovek koji se bavi biserima ceo svoj život, i zna tačnu vrednost svakog bisera. Biser koji je On hteo da kupi je samo jedna ljudska duša - tvoja ili moja. Ona Ga je koštala svega što je imao - svega što je posedovao.

Zamisli da se ta priča dešava danas, u našoj savremenoj kulturi. Zamišljam prizor kada je taj trgovac saopštio novosti svojoj ženi:

"Draga, prodao sam naš auto."

"Prodao si naš auto! Pa, bar još uvek imamo krov nad glavom." Odgovori mu žena.

No, muž nastavi: "Nemamo, prodao sam i kuću!"

"Zašto si to uradio?"

"Pronašao sam najlepší biser koji sam ikada video. Ceo život sam tražio takav biser. Koštao me je svega što sam imao - čekaj samo kada ga vidiš."

Šta ovo znači za mene i tebe?

Svi mi možemo zamisliti sebe kao taj jedan neprocenjivi biser. I to potpuno sa pravom.

Upamti, Isus je dao sve što je imao da bi tebe vratio sebi. S obzirom da je On bio Gospod celog univerzuma, On je sve to ostavio i umro u potpunom siromaštvu. Ništa nije posedovao. Haljina i grobnica u kojoj je bio sahranjen su bili pozajmljene. *"Jer, vi znate milost našeg Gospoda Isusa Hrista - da je, iako bogat, radi vas postao siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite."* (2. Kor. 8:9 SSP)

Možda nikada nisi sebe doživljavao kao mnogo bitnu osobu. Imaš lošu sliku o sebi. Kada se osvrneš vidiš život pun boli i razočarenja: tužno i nesrećno detinjstvo, brak koji je završen razvodom, ili neuspeh u karijeri, ili godine protraćene na drogu i alkohol. Tvoja prošlost i tvoja budućnost obe nose istu poruku: **NEUSPEH!**

Ne i za Isusa! On je toliko voleo tebe da se odrekao svega da bi te spasao za sebe. Ponovi lepe reči apostola Pavla, učini ih svojim: *"On me je voleo i dao sebe za mene."* Ponovo reci: *"Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Hristos. A to što sada živim u telu, živim u veri u Sina Božijega, koji me je voleo i samoga sebe dao za mene."* (Gal. 2:20 SSP)

Sada zamisli da si ti taj biser koji Isus drži u svojoj probodenoj ruci. Čuj šta ti govori: "Ti si tako lep! Koštao si me svega što sam imao, ali ne žalim zbog toga. Sada si moj zauvek!"

Ti ništa ne možeš da uradiš da bi to zaradio. Sve što možeš da uradiš je da prihvatiš ono što je već Isus uradio za tebe i da Mu na tome zahvališ!

Ti si Njegov biser i pripadaš Mu zauvek! ◀

*Sa engleskog prevela: Branislava Davidović.
Parafrazirano u nekim delovima.*

misaone refleksije

ZALEĐENO JEZERO

Bruno Ferrero

Dva su se dečaka klizala po zaleđenom jezeru. Beše to oblačan i hladan dan. Dečaci su bez straha uživali u klizanju. Led se iznenada prolomio i jedan od njih propao je u vodu. Voda ne beše duboka, ali se led počeo ponovo stezati.

Drugi dečak je otrčao na obalu, dohvatio kamen i pojurio do unesrećenoga. Svom je snagom razbijao led i uhvativši prijatelja za ruku, izvukao ga iz vode.

Kad su stigli vatrogasci i shvatili što se dogodilo, začuđeno su pitali: "Kako ti je to uspelo? Kako si mogao tim malim kamenom i slabim rukama razbiti tako debeo led?"

Uto se oglasio neki starac: "Ja znam kako je uspeo!"

"Kako?" - upitali su ga vatrogasci.

Starac je odgovorio: "Nije bilo nikoga da mu kaže kako je to nemoguće."

"Sve je moguće onom koji veruje." (Marko 9:23)

O POZNANJU BOGA

Tersteegen

"Boga i Njegovu istinu može da poznaje dobro samo onaj koji je kroz smrt svoje telesne prirode, svojih sklonosti, požuda i volje postao veoma iskren i tih; i koji je kroz odbacivanje naročitih naprezanja razumevanja, postao veoma krotak kao dete.

Svoje srce i volju moramo potpuno da predamo Bogu, odrekavši se svoje volje u svemu, posebno se oslobađajući od očiglednih zamisli i dela razumevanja, čak i u duhovnim stvarima, da bismo mogli da živimo kao oni koji imaju Boga u srcu.

Pravo razumevanje se ne pokazuje u glavi, nego u srcu. U glavi su jalove ideje o istini; u srcu se nalazi sama živa istina, pomazanje koje nas uči svemu. U srcu se nalazi živi izvor

svetlosti. Kome je srce ispunjeno Bogom, taj će često jednim pogledom sagledati više istine nego što bi mogao drugi uz velike napore."

Smešna strana...

BIGAMIJA

Jednoga dana pristupi misionaru poglavica domorodačkog plemena sa željom da se i on krsti.

"Veoma si me obradovao", reče misionar, "ali ti se ne možeš krstiti, jer ti imaš dve žene! Moraš se prvo odreći jedne. Ti živiš u grehu bigamije!"

Poglavica ga začuđeno pogleda, te reče: "Odreći ću se istoga trenutka kad mi navedeš barem jedan stih iz Svete knjige gde se osuđuje, ta, kako kažeš 'bigamija'."

Misionar se na trenutak zamisli i odgovori: "Pa, vidiš, u Mateju 6:24 stoji: 'Niko ne može služiti dva gospodara.'"

NEKA ISTUPE NAPRED

Stari pastor je bio zamoljen da u nedelju pre podne venča jedan par. Posle prigodnih pesama, kratke propovedi i molitve, trebalo je da bude izvedena ceremonija venčanja. Pastor je trebao da po imenice pozove ženika i nevestu da istupe napred i da uzmu učešće u obredu.

Međutim, stari pastor nikako da se seti imena ono dvoje koji se venčavaju. On se doseti da to nekako prevaziđe, te glasno reče: "Molim one, koji očekuju da se venčaju, da istupe ovde ispred!"

U isti tren ispred njega se pojavilo: devet devojaka, tri udovice i šest momaka...

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>